

Arrest

nr. 214 863 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 oktober 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 1 oktober 2018 toe in de luchthaven van Zaventem. De Federale Politie stelt vast dat verzoeker gebruik maakt van een vervalste identiteitskaart.

Op 1 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op 1 oktober 2018 wordt ten opzichte van verzoeker ook een inreisverbod genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Heer:

Naam : K. (...), voornaam : B. (...) geboortedatum : (...).1982 geboorteplaats : N., F. (...)

nationaliteit : Albanië

ALIAS : M. F. (...) ((...).1981);

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01.10.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de luchtvaartpolitie van Zaventem op 01.10.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

- *3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschrift en aanmatiging van naam.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik vervalste geschriften en aanmatiging van naam, PV (...) van de politie zone van de luchtvaartpolitie van Zaventem. Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik vervalste geschriften en aanmatiging van naam, PV (...) van de politie zone van de luchtvaartpolitie van Zaventem. Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. (...)”

Op 14 oktober 2018 wordt verzoeker gerepatrieerd.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“7.1. *Moyen unique*

La partie requérante prend un moyen unique pris de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de la violation des articles 44nonies, 74/11, 74/13 et 62 de la loi du 15 décembre 1980, de principe du raisonnable et de proportionnalité ainsi que de la violation du principe général de droit de l'Union européenne à être entendu et violation de l'article 6 de la CEDH.

7.1.1. 1ère Branche

11. Bien que la CJUE l'ait rappelé dans un arrêt récent, que l'article 41 de la Charte s'adresse non pas aux Etats membres, mais uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union, la Cour estime cependant que :

« Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts »¹

12. L'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1 de la Directive 2008/115/CE, lequel porte que :

« Les Etats membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ».

Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en oeuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

13. Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en oeuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

14. La CJUE a indiqué, dans son arrêt C-249/13, rendu le 11 décembre 2014, que :

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...]. Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. Ensuite, [...] en application de l'article 5 de la directive 2008/115 [...], lorsque les Etats membres mettent en oeuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dument tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non-refoulement. Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet [...]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours [...] »²

15. Dans son arrêt C-383/13, prononcé le 10 septembre 2013, la CJUE a précisé que :

« [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] »³

16. En l'espèce, la partie adverse, qui avait connaissance de l'existence, dans le chef du requérant d'un titre de séjour délivré par les autorités, n'en dit mot dans l'interdiction d'entrée qui lui a été notifiée et de sa compatibilité avec une interdiction d'entrée de 3 ans.

17. La partie requérante reproche non seulement à la partie adverse d'avoir pris ses décisions sans respecter l'obligation de l'entendre préalablement, principe général de droit interne et européen mais également d'avoir motivé l'acte attaqué sans tenir compte de l'ensemble des éléments de la cause et notamment sa présence légale sur le territoire de l'Union.

18. Ce faisant, la partie adverse viole son devoir de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents du dossier administratif.

19. Si le requérant avait été entendu, en présence d'un interprète, il aurait pu s'expliquer sur la supposé infraction qu'on lui imputait. Ainsi la partie requérante a, par ce biais et par l'acte introductif d'instance, fait « valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] », ainsi que prescrit dans les arrêts du 10 septembre 2013, M.G. et N.R. de la Cour de Justice de l'Union Européenne, étant en l'occurrence la violation de la présomption d'innocence de la partie requérante et partant l'article 6 de la CEDH. En conséquence, la partie défenderesse n'apparaît pas avoir pris en considération tous les éléments qui ont été portés à sa connaissance par la partie requérante,

20. A cet égard, un arrêt « Khaled Boudjlida », rendu le 11 décembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que le droit à être entendu

« fait [...] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union [...]. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...]. [...] la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. [...] Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] »⁴

21. La partie défenderesse n'a ainsi pas respecté le droit de la partie requérante à être entendue, en présence d'un interprète, avant la prise d'une décision d'éloignement, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 en ne prenant pas en compte tous les éléments de la cause afin de s'assurer, avant de procéder à un éloignement forcé de la partie requérante, à une mise en balance adéquate des intérêts en présence.

7.1.2. 2ème Branche

22. L'article 74/11 de la loi dispose, en son premier paragraphe que :

« la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

- 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;
- 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

- 1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.
- 2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale ».

23. Les travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012, insérant l'article 74/11 dans la Loi précisent que « Lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, l'article 11, § 2, de la directive [2008/115/CE du 16 décembre 2008] ne fixe pas la durée maximale de l'interdiction. La directive impose toutefois de procéder à un examen individuel (considérant 6) et de prendre en compte "toutes les circonstances propres à chaque cas" et de respecter le principe de proportionnalité »⁵.

24. L'article 11 de la directive 2008/15/CE prévoit quant à lui que :

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée:

- a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou
- b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée. Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. [...] ».

25. La Cour de justice a eu l'occasion de préciser dans son arrêt du 11 juin 2015⁶s'agissant de l'interprétation de l'article 7, § 4, de la directive 2008/115/CE :

(...) si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent

accorder un délai inférieur à sept jours», « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de "danger pour l'ordre public", au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. Il convient toutefois de préciser qu'un État membre peut constater l'existence d'un danger pour l'ordre public en présence d'une condamnation pénale, même si celle-ci n'est pas devenue définitive, lorsque cette condamnation, prise ensemble avec d'autres circonstances relatives à la situation de la personne concernée, justifie un tel constat. [...] En outre, la simple suspicion qu'un ressortissant d'un pays tiers a commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national peut, ensemble avec d'autres éléments relatifs au cas particulier, fonder un constat de danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, dès lors que, ainsi qu'il découle du point 48 du présent arrêt, les États membres restent pour l'essentiel libres de déterminer les exigences de la notion d'ordre public, conformément à leurs besoins nationaux, et que ni l'article 7 de cette directive ni aucune autre disposition de celle-ci ne permettent de considérer qu'une condamnation pénale soit nécessaire à cet égard» (points 50 à 52), et conclu qu'« il convient de répondre à la première question que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un État membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au seul motif que ce ressortissant est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte»

26. Dans cet arrêt, précisant qu'

« il convient de considérer que la notion de "danger pour l'ordre public", telle que prévue à l'article 7, paragraphe 4, de ladite directive, suppose, en tout état de cause, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (voir, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, point 33 et jurisprudence citée). Il s'ensuit qu'est pertinent, dans le cadre d'une appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné d'un pays tiers qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une telle menace. Par conséquent, dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, figurent au nombre des éléments pertinents à cet égard la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission» (points 59 à 62), la Cour a considéré que « que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens que, dans le cas d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, d'autres éléments, tels que la nature et la gravité de cet acte, le temps écoulé depuis sa commission, ainsi que la circonstance que ce ressortissant était en train de quitter le territoire de cet État membre quand il a été interpellé par les autorités nationales, peuvent être pertinents dans le cadre de l'appréciation de la question de savoir si ledit ressortissant constitue un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition. Dans le cadre de cette appréciation, est également pertinent, le cas échéant, tout élément qui a trait à la fiabilité du soupçon du délit ou crime reproché au ressortissant concerné d'un pays tiers » (point 65)

27. Votre Conseil a eu l'occasion, dans sa jurisprudence, d'indiquer qu'il y avait lieu de tenir compte de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice, également dans l'application des dispositions relatives à l'interdiction d'entrée⁷.

28. L'acte attaqué, pris par la partie adverse sur pied des articles 7, 71/14 et 74/11 qui ordonnent son éloignement et fixent la durée de l'interdiction d'entrée à trois ans reposent sur la considération que « eu égard la gravité des faits, on peut conclure que l'intéressé(e) par son comportement est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ; ainsi que sur l'information que « il existe un risque grave et actuel de nouvelle atteinte à l'ordre public ».

29. Votre conseil relèvera qu'il ressort des termes même des actes attaqués que l'affirmation selon laquelle le requérant peut « compromettre l'ordre public », est entièrement déduit du seul fait qu'il aurait été pris en flagrant délit de faux papiers, en raison d'une éventuelle infraction, par lui sans autre

précision permettant de comprendre sur quels éléments – autres que l'existence même de cette infraction ou du PV – la partie adverse s'est appuyée pour affirmer le risque vanté.

30. Il appartenait à la partie adverse ; en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant était constitutif d'une telle menace, de prendre en considération « tous les éléments de fait et de droit relatif à sa situation » et, notamment, « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps depuis sa commission », ce qui ne ressort nullement de la décision. Si tel avait été le cas, la partie adverse aurait entre autre du prendre en considération la préemption d'innocence.

31. Votre Conseil a déjà jugé :

« qu'il découle de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union européenne, cité au point 4.2.2, que la partie défenderesse ne peut se fonder sur les seuls faits délictueux commis par le requérant pour considérer que son comportement est constitutif d'une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale, au sens de l'article 74/11, § 1er , alinéa 4, de la Loi, mais se doit de prendre en considération, également, « tout élément de fait ou de droit relatif à [s]a situation » et notamment « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission ». Or, le Conseil observe, à la lecture de la décision attaquée, que la partie défenderesse s'est contentée de faire référence « la gravité des faits » et s'est abstenue de prendre en considération tout autre élément ».

32. La partie adverse justifie sa décision et son caractère proportionné du seul constat du PV. Pourtant, une ingérence dans l'application de l'article 6 de la CEDH n'est permise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure, qui dans une société démocratique, soit nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés. Il incombe à la partie adverse de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits de la partie requérante. Or la décision attaquée ne dit rien quant à l'équilibre à effectuer entre la présomption d'innocence et l'infraction alléguée. Elle ne contient aucun examen de proportionnalité entre les mesures et leurs effets alors qu'une interdiction d'entrée de trois ans est imposée, rendant impossible tout retour durant cette période. Un juste équilibre n'a pas été assuré entre les intérêts en jeu.

33. Ainsi, au vu de la teneur de cette jurisprudence européenne dont les enseignements sont applicables en l'espèce, votre Conseil ne peut que considérer que la partie défenderesse n'a pas motivé à suffisance à tout le moins quant aux éléments concrets qui permettraient d'aboutir au constat que le comportement personnel du requérant représente un danger réel et actuel pour l'ordre public⁹.

34. En vertu de l'article 44nonies, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, « [l]e ministre ou son délégué peut assortir les décisions visées aux articles 43, § 1er, alinéa 1er, 2°, et 44bis d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume dont la durée est déterminée par lui en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

35. En l'espèce, le Conseil observera à l'examen du dossier administratif et des pièces que la partie requérante est non seulement en ordre de séjour. Or, il n'apparaît pas que la partie défenderesse ait pris cette circonstance en considération, violant ainsi l'article 44nonies de la loi du 15 décembre 1980.

36. Enfin, votre conseil a déjà jugé⁹ toutefois qu'en fondant le constat selon lequel « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public et la sécurité nationale » sur un seul procès verbal, la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision en fait et en droit, au regard de l'article 74/11, § 1, alinéa 4, de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. En outre si la partie requérante avait été entendue, la solution dégagée aurait abouti à un résultat différent et le prescrit de l'article 74/13 aurait été respecté.

37. Il appartenait, en effet, à la partie défenderesse, plutôt que de se limiter aux seuls constats et affirmations rappelés supra, d'examiner les actes infractionnels dont le requérant serait éventuellement reconnu coupable ou qui peuvent lui être reprochés, ainsi que sa situation personnelle, en vue d'évaluer si ces actes et/ou cette situation révèlent des éléments « de fait ou de droit » permettant de considérer que son comportement personnel constitue une « menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société » et, partant, de conclure qu'il « constitue une menace grave pour l'ordre public », ce qui ne ressort nullement ni de la motivation de la décision querrellée, ni de l'examen du dossier administratif.

38. En pareille perspective en se fondant sur la considération selon laquelle « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public » sur la seule affirmation précitée, ainsi que sur le PV dont le requérant a fait l'objet et, d'autre part, du caractère supposé irrégulier de son séjour en Belgique la partie n'a pas suffisamment motivé ses décisions en fait et en droit au regard de l'article 74/11 § 1er, alinéa 4 de la Loi et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence mentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. Partant, la considération d'ordre public n'étant pas correctement motivée, celle-ci ne serait justifier raisonnablement et proportionnellement l'acte entrepris

39. *En conséquence, le deuxième moyen, en ce qu'il se fonde notamment sur la violation des dispositions visées au moyen, est sérieux et susceptible de justifier l'annulation de l'acte attaqué.*"

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- *Artikel 44nonies, 74/11, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet,*
- *Het redelijkheidsbeginsel,*
- *Het proportionaliteitsbeginsel,*
- *Het hoorrecht,*
- *Artikel 6 EVRM.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

In een eerste onderdeel uit verzoekende partij kritiek op het feit dat zij niet zou zijn gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Zij maakt gewag van het feit dat het vermoeden van onschuld, en meer bepaald artikel 6 EVRM, niet zou zijn gerespecteerd.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

"Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke,

transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan invoeren (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verwerende partij stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier, met name uit het administratief rapport d.d. 01.310.2018, blijkt dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen.

Uit dit administratief verslag kan worden afgeleid dat verzoekende partij op 01.10.2018 om 08u47 verhoord werd en aldus wel degelijk de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het betoog omtrent de afgeleverde verblijfstitel en het vermoeden van onschuld, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Geenszins blijkt uit het dossier als zou verzoekende partij over enig verblijfsrecht in België beschikken.

Terwijl verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op het vermoeden van onschuld. Uit het dossier bleek dat verzoekende partij op heterdaad werd betrapt voor valsheid in geschrifte en aanmatiging van naam. Ook het PV-nummer staat in de motieven van de bestreden beslissing vermeld.

Het is niet onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om rekening te houden met alle elementen die blijken uit het administratief dossier en die hem ter kennis zijn gebracht.

De verweerder benadrukt dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken” kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.”(RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.”(R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

Verzoekende partij kan tot slot niet dienstig verwijzen naar het feit dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet in rekening zou zijn gebracht. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is van toepassing in het kader van het nemen van een verwijderingsmaatregel, terwijl de in casu bestreden beslissing geenszins een verwijderingsmaatregel betreft.

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat zij op basis van het proces-verbaal niet als een gevaar voor de openbare orde kan worden beschouwd. Zij wijst op het vermoeden van onschuld en er zou geen rekening zijn gehouden met

Verweerder wijst er eerst en vooral op dat het inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat stipuleert als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris vast dat aan de verzoekende partij geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie binnen zijn gebonden bevoegdheid hiertoe terecht een beslissing tot inreisverbod heeft genomen.

Verweerder benadrukt dienaangaande dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ter zake geenszins over een keuzemogelijkheid beschikt bij de toepassing van artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet en er aldus geen sprake is van een loutere mogelijkheid om al dan niet een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie ook:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.”

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde zich [kan] onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Verweerder verwijst nog naar volgende rechtspraak:

“Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen kan onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat “niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen” (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rvv-ccce.be, onderlijning toegevoegd)

In antwoord op de concrete kritiek, merkt verweerder verder op dat de aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning.

De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort – rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft – vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Zie in die zin:

“In zoverre de verzoekster zich zou beroepen op de schending van artikel 6 van het EVRM en het erin vervatte vermoeden van onschuld, wordt er op gewezen dat deze bepaling enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96 915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 176.766 van 24 december 2015)

Terwijl hoe dan ook moet worden benadrukt dat het vermoeden van onschuld niet tot gevolg heeft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

Zie in die in:

“Verzoeker geeft nog een uiteenzetting over het feit dat elke administratieve maatregel moet gesteund zijn op een duidelijke wettelijke bepaling, doch lijkt hierbij uit het oog te verliezen dat duidelijk is gemotiveerd dat de eerste bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat verzoeker nog niet veroordeeld werd door de correctionele rechtbank en dus geniet van het vermoeden van onschuld doet verder niets af aan het feit dat vastgesteld werd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met visum en dat deze vaststelling volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen, nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op een andere grond over enig verblijfsrecht in het Rijk zou kunnen beschikken.

Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker het recht zou ontzegd worden om zich, al dan niet met bijstand van een advocaat, te verdedigen in een eventuele latere strafrechtelijke procedure. Verzoeker kan indien hij dit nodig acht immers steeds een visum aanvragen met het oog op zijn persoonlijke verschijning voor een Belgisch rechtscollege. Verzoeker toont trouwens zelfs niet aan dat hij zich voor de correctionele rechtbank zal dienen te verantwoorden en lijkt daarentegen deze mogelijkheid te betwijfelen aangezien hij stelt dat zelfs niet duidelijk is of een gerechtelijk onderzoek wordt opgestart. Hij blijft derhalve in gebreke aan te tonen dat de bestreden beslissing leidt tot een schending van artikel 6 van het EVRM.

Verzoeker toont met zijn verklaringen geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel.”(R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

Verweerder laat dienaangaande nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het administratief dossier, en in het bijzonder uit het administratief verslag, blijkt dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt voor gebruik van vervalste geschriften en aanmatiging van naam.

Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het gedrag van verzoekende partij werd aldus ook wel degelijk in rekening gebracht.

Terwijl ook de volgende elementen werden weerhouden om een termijn van 3 jaar aan verzoekende partij op te leggen:

- Verzoekende partij heeft geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België,*
- Verzoekende partij heeft geen medische problemen,*
- Verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven,*
- Verzoekende partij heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden,*
- Het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, ...*

Verweerder merkt verder op dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris aan de in artikel 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen kan koppelen aan een inreisverbod, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De in casu bestreden beslissing is evenwel niet genomen in toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet doch wel in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder herhaalt dat uit het dossier geenszins blijkt dat verzoekende partij over verblijfsrecht in België zou beschikken.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Verzoeker kan tegen de bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd. Het enig middel is wat dit onderdeel betreft niet-ontvankelijk.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat de vermelding in huidige bestreden beslissing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, voorkomt in het motief dat “*de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden (heeft) met de bepalingen van artikel 74/13*”. Dit kan beschouwd worden als een overtollig motief omdat huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, zodat eventuele kritiek hierop niet dienstig is.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat de beslissing tot verwijdering van 1 oktober 2018 waarmee de thans bestreden beslissing gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat, nu er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker niet heeft meegewerkt met de overheden. Verzoeker werd immers op heterdaad betrapt op het gebruik van vervalste geschriften en aanmatiging van naam door de luchtvaartpolitie van Zaventem en gezien het illegaal karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod op drie jaar wordt gebracht, met name omdat verzoeker op heterdaad werd betrapt op het gebruik van vervalste geschriften en aanmatiging van naam door de luchtvaartpolitie van Zaventem, gezien het illegale karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt om de openbare orde te kunnen schaden en hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Tevens wordt gewezen op het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde en wordt erop gewezen dat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en evenmin medische problemen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 44*nonies* en 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.3.4. Artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.
De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”*

Deze bepaling heeft betrekking op Unieburgers en hun familieleden. De bestreden beslissing maakt geen melding van dit artikel en werd niet op basis van deze bepaling genomen. Evenmin is de bestreden beslissing gekoppeld aan een beslissing vermeld *“in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis”* van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

- *3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschrift en aanmatiging van naam.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik vervalste geschriften en aanmatiging van naam, PV (...) van de politie zone van de luchtvaartpolitie van Zaventem. Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.”

Uit een administratief rapport van de Federale Politie van 1 oktober 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker op de luchthaven te Zaventem in het bezit was van een authentiek paspoort afgeleverd door Albanië en hij anderzijds gebruik heeft gemaakt van een blanco gestolen en frauduleus ingevulde identiteitskaart van Italië. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hij *“op heterdaad (is) betrapt voor gebruik vervalste geschriften en aanmatiging van naam”*. Verzoeker toont niet aan dat hij een Unieburger of een familielid van een Unieburger zou zijn. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op Unieburgers en hun familieleden is in deze zaak dan ook niet van toepassing, zodat de schending ervan niet op dienstige wijze kan worden aangevoerd.

3.3.5. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.*

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)"

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 in de zaak C-554/13, Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie. Verzoeker werpt op dat moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing steunt op het feit dat hij de openbare orde kan schaden, wat wordt afgeleid uit het enkele gegeven dat hij in bezit was van valse papieren, zonder verdere precisering die toelaat te begrijpen op grond van welke elementen, andere dan de vaststelling van deze inbreuk of het proces-verbaal, de verwerende partij zich heeft gebaseerd om dit risico te gaan beoordelen. Verzoeker laat gelden dat het de verwerende partij toekwam om alle feitelijke en juridische elementen met betrekking tot zijn situatie in rekening te brengen en met name de aard en de ernst van de gepleegde feiten en de tijd die verstreek sinds het plegen van het misdrijf, hetgeen niet blijkt uit de bestreden beslissing. Voorts werpt verzoeker op dat het de verwerende partij toekwam om de overtredingen die verzoeker kunnen worden toegerekend te gaan onderzoeken evenals zijn persoonlijke situatie en te gaan evalueren of deze daden en de situatie elementen aan het licht brengen die toelaten om vast te stellen dat zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en toelaat te concluderen dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker voert aan dat dergelijk onderzoek niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, dat het heeft over een "ernstige bedreiging" voor de openbare orde of de nationale veiligheid en in welk geval een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd. De thans bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet nu de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 1 oktober 2018 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestond. Bijgevolg is de kritiek van verzoeker zoals hierboven weergegeven niet dienstig.

Waar verzoeker erop wijst dat de verwerende partij onder meer het vermoeden van onschuld niet in rekening heeft gebracht, wordt erop gewezen dat het vermoeden van onschuld niet belet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 202 685 van 19 april 2018 wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.6. De schending van artikel 6 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 44*nonies* en 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 6 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Verzoeker werpt de schending op van het recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van het Unierecht.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat, en verzoeker geeft dit zelf ook aan, luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een inreisverbod met een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker werpt op dat de verwerende partij kennis heeft van het gegeven dat hij in het bezit is van een verblijfstitel, maar in de bestreden beslissing hierover niet wordt gemotiveerd. Verzoeker voert aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het geheel van elementen en met name met zijn legaal verblijf op het grondgebied van de Europese Unie. Verzoeker werpt op dat indien hij gehoord zou zijn geweest met behulp van een tolk, hij uitleg had kunnen verschaffen over de inbreuk die hem ten laste wordt gelegd. Verzoeker concludeert dan ook dat hij elementen heeft aangereikt die tot een andere besluitvorming in deze zaak hadden kunnen leiden.

Volledigheidshalve wordt vooreerst opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 oktober 2018 door de Federale Politie te Zaventem werd gehoord over het gebruik van de valse identiteitskaart.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik vervalste geschriften en aanmatiging van naam, PV (...) van de politie zone van de luchtvaartpolitie van Zaventem.”

Uit een administratief rapport van de Federale Politie van 1 oktober 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker op de luchthaven te Zaventem in het bezit was van een authentiek paspoort afgeleverd door Albanië en hij anderzijds gebruik heeft gemaakt van een blanco gestolen en frauduleus ingevulde identiteitskaart van Italië. Dit werd vastgesteld in een proces-verbaal van de politie waarvan het nummer vermeld wordt in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker thans verwijst naar ‘zijn verblijfstitel’ en opwerpt dat hierover in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd en hiermee geen rekening werd gehouden, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat verzoeker *“op heterdaad betrapt (is) voor gebruik vervalste geschriften en aanmatiging van naam, PV (...) van de politie zone van de luchtvaartpolitie van Zaventem”*. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de “Italiaanse nationale identiteitskaart” die verzoeker bij zich had, maar die vals bleek te zijn. In zoverre verzoeker waar hij verwijst naar ‘zijn verblijfstitel’ zou doelen op een ander document dan de ‘nationale identiteitskaart van Italië’, beperkt hij zich tot een loutere bewering, die niet wordt ondersteund door een begin van bewijs. In tegenstelling tot wat verzoeker thans voorhoudt blijkt niet dat hij op legale wijze op het grondgebied van de Europese Unie verblijft, minstens toont verzoeker niet aan waaruit dit zou blijken.

Verzoeker werpt op dat indien hij gehoord zou zijn geweest met behulp van een tolk, hij uitleg had kunnen verschaffen over de inbreuk die hem ten laste wordt gelegd. Verzoeker concretiseert niet welke uitleg hij dan wel had willen verschaffen. Zoals reeds gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de politie vaststelde dat verzoeker gebruik maakte van een valse identiteitskaart en dat de politie hem hierover heeft gehoord.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij elementen had kunnen aanbrengen waarvan de verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog niet op de hoogte was en die hadden kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing of tot het niet nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht als fundamenteel beginsel van het Unierecht en als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

3.3.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.10. Verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET